is, dat daarop geen geld mag worden uitbetaald, maar het aangegeven bedrag administratief verrekend moet worden.

Onze regeering heeft zich bij de zilverschaarschte in Augustus 1914 door de vrees voor vervalschingen gelukkig niet in 't minst laten weerhouden in het gebrek aan specie te voorzien door het uitgeven van de toen nog onbekende zilverbons."

„Begrijp ik het goed, dan zal door de instelling van dezen nieuwen tak van dienst de circulatie van zilver toch niet geheel kunnen worden opgeheven!"

„Geheel niet, althans niet in afzienbaren tijd. Wat in de toekomst hieruit geboren kan worden, is nu nog moeilijk te zeggen. Je moet niet uit het oog verliezen, dat deze nieuwe wijze van ruilverkeer nog vrijwel in de windselen ligt; hier te lande eigenlijk nog geboren moet worden. Toch zal misschien reeds heel spoedig een groot bedrag aan specie aan de circulatie kunnen worden onttrokken.

Vergeet niet, dat tal van groot- en klein-industrieelen, kooplieden, winkeliers en particulieren voortdurend een soms beduidend bedrag aan geld in huis moeten hebben voor dagelijks inkomende wissel- en rekeningen. Dit zal bij de in-werking-treding van den Girodienst niet meer noodig zijn.

De gelden, die anders thuis renteloos liggen, worden dan productief, want voor de gestorte bedragen krijgt men rente vergoed, terwijl, wat ook een niet te onderschatten voordeel is, diefstal van geldswaarden niet meer kan voorkomen."

„Apropos, moet men bij ontvangst van een postcheque deze steeds aan het Postkantoor verzilveren of kan men die weer in betaling geven?"

„De postcheques luiden evenals de bankbiljetten en zilverbons aan toonder. Ze kunnen dus evenals deze gewoon in betaling gegeven worden, mits degene aan wien men ze in betaling geeft voldoende vertrouwen heeft in den „girant", dat is de overdrager, de persoon, die de cheque heeft uitgegeven en van wiens te-goed de cheque moet worden uitbetaald.

Natuurlijk zal, als dit systeem burgerrecht en daardoor vertrouwen gekregen heeft, het verhandelen van cheques meer en meer gebruikelijk worden."

„Je pleidooi is bewonderenswaardig. Jammer dat het aan een onwaardige verspild is."

„Waarom? Het is ook jouw plicht je vaderland te dienen,"

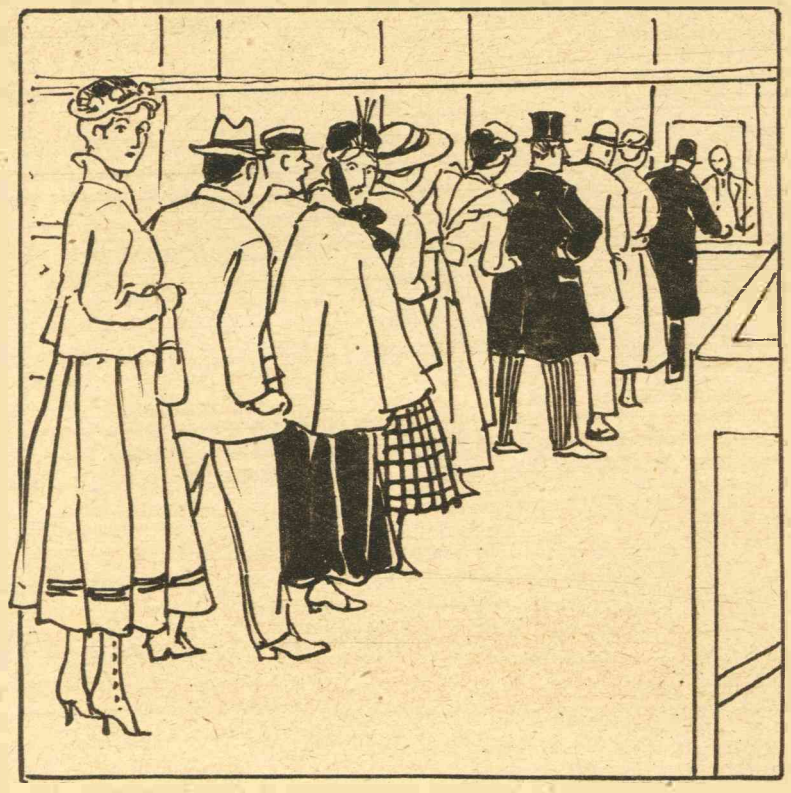
„De Hemel bewaar me! Der Mohr hat seine Schuldigkeit getan: ik ben vroeger schutter geweest!"

„Nee, zoo bedoel ik het niet. Je doet, door je aan te sluiten bij den Girodienst je land een dienst, omdat je meehelpt de specie-reserve van den Staat te vergrooten en bovendien bewerkt dat er steeds minder metaal door afslijting verloren gaat."

„Amice, na het gehoorde koester ik nog slechts één wensch, door een klein oorlogswinstje in staat gesteld te worden een rekening bij de Post te openen."

„Heel groot behoeft die winst niet te wezen: men moet f 50.— als waarborgsom storten; over alles wat men meer stort kan men disponeeren. Adio!"

H. v. d. Z.

Op het belastingkantoor staat men zich te verbijten om den tijd, dien men kwijtraakt om zijn geld kwijt te kunnen raken.

De hedendaagsche vrouw betaalt haar belasting door middel van een overschrijvingsbiljet.

HOE JANSEN AAN ZIJN VROUW KWAM

Ik weet dat de geschiedenis waar is, want Jansen heeft ze mij zelf verteld en, de eene leugen die ik u meedeelen zal uitgenomen, liegt hij nooit. Daarom is hij geen journalist kunnen worden en maakt hij zijn tijd productief met het schrijven van zwaar degelijke boeken.

We hadden zitten praten over de passie der Amerikanen om hun tijd zoo economisch mogelijk te gebruiken, en ik vertelde hem dat sommigen van hen kaartjes bij zich dragen, waarop staat „ik ben doof en stom", ten einde van lastige gesprekken in spoorwegcoupé's verschoond te blijven. Ik liet zoo'n kaartje zien, dat ik van een vriend uit Chicago gekregen had.

„Geef mij dat kaartje!" zei Jansen.

„Wat moet jij daarmee uitvoeren?" vroeg ik.

„Wel, ik moet morgen een halven dag tusschen de wielen, want ik ga mijn vriend Willemsen in Bennekom eens opzoeken en een paar weken bij hem doorbrengen. Misschien kan dat kaartje mij te pas komen als de een of andere vervelende reisgenoot mij van mijn lectuur wil afhouden."

„Ziedaar! Geluk er mee!" zei ik en gaf hem het kaartje. Welnu, geluk heeft hij er wel van gehad, ten minste het kaartje en de leugen, die er het gevolg van was, zijn de middellijke oorzaak geweest, dat Jansen een lieve vrouw gekregen heeft. Doch laat ik Jansen liever zelf aan 't woord laten.

„Ik nam den volgenden morgen den trein van 8.15. Ik zocht een leege 2de-klasse-coupé, want ik had den afgeloopen nacht slecht geslapen en wilde in den trein een kleine nabetrachting houden, waarvoor een reis door de Veluwsche hei bijzonder geschikt is. Het gelukte mij een leege coupé te vinden en ik wenschte mijzelven reeds met deze vondst geluk, toen op het laatste oogenblik 'n hijgende dikke dame van middelbaren leeftijd zich mijn coupé inwerkte en aldus mijn hoop op rust deed vervliegen.

Ik gevoel mij nooit erg op mijn gemak in het gezelschap van dames, en het vooruitzicht alleen met een dame in een coupé geruimen tijd te moeten doorbrengen, leek mij niet aanlokkelijk. Ten einde alle conversatie van den aanvang af te voorkomen, verborg ik mij geheel achter mijn wijduitgeslagen ochtendblad, een handeling, die echter negatief werkte, want nauwelijks had ik dit gedaan, of de dame begon:

„Zoudt u mij eens precies willen zeggen hoe laat het is? De koetsier heeft een uur gerekend om mij naar het station te rijden. Ik geloof bepaald dat hij dronken was, en den verkeerden weg genomen heeft. Onbeschaamde lui die koetsiers; dat volk is er steeds op uit je af te zetten! En reclameeren geeft niemendal, hoor! Een vriendin van mij is het laatst gebeurd, dat. . . ."

Dat beloofde een verschrikkelijke reis; snel besloten haalde ik dus het Amerikaansche kaartje voor den dag en overhandigde het de praatzieke dame.

Zij las het, schudde meewarig het hoofd en zei: „O, werkelijk? Dat spijt mij. Ik vraag wel excuus!"

Zij zweeg en ik weer verborgen achter mijn courant, wenschte mij geluk met dezen Amerikaanschen truc. Een oogenblik plaagde mijn geweten mij dat een leugen uitspreken of ze gedrukt overhandigen eigenlijk precies hetzelfde was; ik was echter zoo verheugd mij van mijn lastige medereizigster ontdaan te hebben, dat ik besloot alle gewetensknagingen te onderdrukken tot ik het doel mijner reis bereikt had.

Helaas! Het kwaad loont zijn meester!

Te Maarsbergen steeg een nieuwe passagier in, ditmaal was het een jonge dame, die klaarblijkelijk door mijn oudere reisgenoote verwacht werd, ten minste, deze laatste had, zoodra de trein stopte, het portier gevuld met haar weelderige vormen en voortdurend met haar zakdoek gewuifd.

De beide dames kusten elkander, zooals dat bij haar sekse te doen gebruikelijk is en waren oogenblikkelijk in een druk gesprek gewikkeld. In het eerst sprak de jonge dame op fluisterenden toon, opdat ik de conversatie niet hooren zou, doch de ander merkte luid aan: „Geneer je niet voor dien man: hij is stokdoof en stom bovendien. We kunnen dus praten alsof we alleen waren."

De nieuwaangekomene keek mij met een nieuwsgierigen blik aan en beiden begonnen nu over familie-aangelegenheden te praten. Spoedig spraken de dames over dingen die zij nimmer zouden genoemd hebben in tegenwoordigheid van een vreemde, die zijn gehoor volkomen te zijner beschikking had. Waarover zij een volgend oogenblik zouden spreken, kon niemand voorzien. Ik vond mijzelven een luistervink, die in de onmogelijkheid verkeerde aan deze onaangename positie een einde te maken. Als ik den dames vertelde dat ik uitstekend kon hooren, zouden zij mij ongetwijfeld voor een gek of een misdadiger gehouden hebben; in elk geval zou ik mij in een nog onaangenamer positie bevinden. Bovendien, de jongedame was zoo'n allerliefst, bekoorlijk schepseltje, dat ik er niet toekomen kon te zeggen: „Ik ben niet doof en stom en heb alles gehoord!"

Neen, dat kon ik niet en daarom besloot ik ijverig te lezen, ten einde zoo min mogelijk te hooren.

Af en toe ving ik ondanks mijzelven iets van de conversatie op en ik was plotseling geheel oor, toen ik de oudere dame mijn naam hoorde noemen.

„Ja," zei ze, „ik moest vandaag wel thuis komen, want je

„VOOR DE HUISVROUW".
Overzicht van de te Apeldoorn geopende tentoonstelling „Voor de Huisvrouw".